

KATHERINE MANSFIELD

(1888-1923)

DOOR A. VAN HAERSOLTE-VAN HOLTHE TOT ECHTEN

I

„**W**E belong to the order of artists and it is a strict order.”¹ Wanneer, in haar brief van 26 Maart 1920 aan the Hon. Dor. Brett, Katherine Mansfield aldus hare geloofsbelijdenis uitspreekt, staat ze juist aan het begin van een snelle geestelijke evolutie, die haar aardse einde zal vinden den negenden Januari 1923, dag van haar dood. En we lezen in denzelfden brief eveneens: „Little creatures that we are, we have our gesture to make, which has its place in the scheme of things. We must find what it is and make it — offer up ourselves as a sacrifice.” Het is niet noodig, alles te weten wanneer we straks sterven, heeft ze gemeend. We weten slechts een klein beetje meer en dat is genoeg.

Geenszins is het onze bedoeling er hier op te wijzen dat velen reeds kort na haar dood Katherine Mansfield ontsterfelijkheid hebben toegedacht. Men trappe de beruchte openstaande deur niet in. Wij toch weten, Katherine Mansfield en haar oeuvre, ze staan heden ten dage in het brandpunt der litteraire belangstelling.² Want, artikelen die haar lof verkondigen, radio-uitzendingen haar gewijd, commemoratie-platen op de huizen die de bannelinge heeft bewoond, pelgrimstochten, bedevaarten, niet zonder bloemenhulde, naar dat eens zoo eenzame graf te Avon, een rots, een boom, een muur vlak erbij die haar naam dragen; tot zelfs een *déjeuner sur l'herbe* met een *éloge*, niet meer als een vriendelijk voorgedragen compliment door niemand minder dan de dochter van Henry Bordeaux, en waarin naar 's lands wijs de zegevierende auteur zooveel doenlijk voor Frankrijk wordt opgeëischt. Het zij ons genoeg, het is ons, hoop ik, reeds te veel.

Maar goed is te beseffen dat de massa slechts flinkweg is gevolgd waar de smalle bent der weinigen tastend is voorgegaan. Dit schenke de zekerheid: de boodschap die Katherine Mansfield te brengen had, ondanks fanfares en trompetgeschal, toch is ze verstaan.

En hoe snel is ze gegaan, zij die men genoemd heeft de kleine Franciscaansche; hoe heeft ze het levend moment uit weten te putten; hoe ijlvoetig, hoe zeer snel is ze gegaan omdat er was weinig tijd. Eerst nog maar zachtjes opgevoerd tot waar de weg begint te stijgen, tot grooter hoogte het smalle pad, tot waar zij bereikte het kruispunt der wegen